

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/162/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313212210
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5313212210.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: v 1/ rade W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, v 2/ rade V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom žalovaným v rade 1/, v konaní o zaplatenie 6.087,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9C/30/2013-110 zo dňa 23. novembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. **m e n í** tak, že žalovaným v 1/ a v 2/ rade **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

Žalovaným 1/, 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V súdnom prípade žalobca osobitný súhlas žalovaných v rade 1/ a 2/ s postúpením pohľadávky z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere odvodzoval od čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, v zmysle ktorého klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Uvedené ustanovenie všeobecných obchodných podmienok je písané drobným, ťažko čitateľným písmom. Na základe takéhoto drobného ťažko čitateľného písma sa spotrebiteľ môže odôvodnene domnievať (postačuje aj iba hrozba takéhoto rizika), že drobné písmo obsahuje text, ktorému sa nemusí pripisovať až taký dôležitý význam. Zároveň takéto drobné, písmo, pri ktorom sa stráca orientácia, môže spotrebiteľa odrádzať od sústredenia sa pri uzatváraní zmluvy. Takémuto dojednaniu, pri ktorom bolo použité takéto drobné, ťažko čitateľné písmo, preto nemožno zo strany súdu za žiadnych okolností poskytnúť súdnu ochranu. Okrem toho všeobecné obchodné podmienky, na ktoré žalobca odkazuje, nie

sú ani žalovanými v rade 1/ a 2/ podpísané, čo tiež vyvoláva pochybnosti o tom, či žalovaní v rade 1/ a 2/ boli skutočne aj s týmto ustanovením, na ktoré žalobca odkazuje, oboznámení a poučení o jeho dôsledkoch. Súd sa preto z uvedených dôvodov nemohol stotožniť s tvrdením žalobcu, že žalovaní uvedeným ustanovením čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok udelili súhlas s postúpením pohľadávky z titulu zmluvy o splátkovom úvere číslo 423959950. Iný osobitný súhlas žalovaných s postúpením pohľadávky žalobca v konaní nepredložil. Preto podľa názoru súdu nepreukázal, že žalovaní vyslovili osobitný súhlas s postúpením pohľadávky z titulu predmetnej zmluvy o splátkovom úvere, a preto žalobcu v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať splnenie vyššie uvedených podmienok stanovených ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Súd po zhodnotení všetkých v konaní vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani splnenie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pre platné postúpenie pohľadávky z titulu zmluvy o splátkovom úvere číslo 0423959950. Žalobca v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a. s. zaslala žalovaným v rade 1/ a 2/ písomnú výzvu na splatenie splatného dlhu, s ktorým žalovaní v rade 1/ a 2/ boli napriek výzve v omeškaní viac ako 90 dní. Žalobca v tomto smere nepredložil žiadny právne relevantný dôkaz. V tomto smere súd tiež uvádza, že iba samotné predloženie výzvy bez ďalšieho dôkazu, že skutočne k odoslaniu takejto výzvy žalovaným v rade 1/ a 2/ zo strany jeho právneho predchodcu došlo, nepostačuje. Preto súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalovaným v rade 1/ a 2/ zaslala výzvu na splnenie záväzku a žalovaní v rade 1/ a 2/ napriek výzve zostali so splatením splatného dlhu v omeškaní, v dôsledku čoho žalobca ani nepreukázal v konaní svoju aktívnu legitimitáciu. Z uvedených dôvodov bol súd preto, keďže žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu, nútený žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný bol v konaní voči žalobcovi v celom rozsahu úspešný. Preto mu súd v súlade s vyššie citovaným § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi náhradu trov v rozsahu 100 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

3. V zákonnej lehote podal odvolanie voči rozsudku žalobca. Poukazuje na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj ust. § 89 ods. 1 tohto zákona, zároveň poukazuje na znenie bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom sa stotožnili aj viaceré krajské sudy, na ktorých rozhodnutia poukazuje. Zároveň poukazuje aj na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného je zrejmé, že ust. bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovenia zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že v konaní predložil výzvu zo dňa 21.12.2009, ktorá bola zaslaná dlžníkom pred postúpením pohľadávky a ktorou boli vyzvaní na úhradu dlžnej sumy. Pokiaľ ide o preukázanie jej doručenia, žalovaní v konaní nespochybnili doručenie výzvy, resp. súd ich na túto skutočnosť ani nedotazoval. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 151 ods. 1 CSP, keď skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimitáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukazuje aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimitáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2013, sp. zn. 4Obo 210/01, ako aj rozhodnutia viacerých krajských súdov. Žiada, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu

preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaní 1/, 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že sa stotožňujú s rozsudkom súdu prvej inštancie. Poukazuje na podvodné konania. Slovenská sporiteľňa vedela, že porušili zmluvu, že to nedali na súd, ale predali bez práv postupníka. V spisoch je to jasne napísané. Dával opakované sťažnosti na prieťahy v súdnych konaniach. Teraz už nie je žiaden dôvod, aby sa to vracalo na Okresný súd Čadca. Žiada krajský súd, aby sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu. Zároveň vznáša aj námietku premlčania proti uplatnenému nároku.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných 1/, 2/ nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, vo výroku II. zmenil v zmysle ust. § 388 CSP .

7. Rozsudok okresného súdu je vo výroku I. vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje, bez toho, aby bolo žiaduce opakovať tam uvedené vecne správne závery.

8. Odvolacie námietky žalobcu odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

9. Žalobca namieta právny záver súdu prvej inštancie, keď ust. bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok považoval za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, majúc za to, že toto dojednanie nevyvoláva nerovnováhu vo vzájomnom vzťahu spotrebiteľa a dodávateľa.

10. Odvolateľ pritom poukazuje, že toto dojednanie nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchylne od ustanovení zákona, pričom ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

11. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že pre platnosť postúpenia bankovej pohľadávky je potrebné okrem všeobecných podmienok zakotvených v ust. § 524 Občianskeho zákonníka splniť podmienky špeciálne, uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Postupca je v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že otázku vecnej legitímácie žalobcu (a zároveň aj prípadný dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu) je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti.

12. Z článku 19.16 všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient jej oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Uvedená zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dojednaná, zhoršuje právne postúpenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy oproti zákonnej úprave zakotvenej v platnom vnútroštátnom práve. Nemožno očakávať, že by bežný spotrebiteľ pri čestnom a rovnocennom zaobchádzaní zo strany dodávateľa súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Táto zmluvná podmienka, ktorá zásadným spôsobom ovplyvňuje postavenie v zmluvnom vzťahu, bola začlenená do všeobecných obchodných podmienok, kde spotrebiteľ dôvodne očakáva, že sú zakotvené iba zmluvné podmienky technického, prípadne vysvetľujúceho charakteru.

Potom po zohľadnení aj argumentácie, ktorú uviedol súd prvej inštancie, odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že ide o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, na ktorú prihliadať nemožno. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 103/2016-17 zo dňa 24. februára 2016, kde sa ústavný súd zaoberal neprijateľnosťou obdobnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

13. Ako to odvolací súd už vyššie uviedol, otázka vecnej legitímácie žalobcu je skutočnosťou, ktorú súd posudzuje ex offio. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, bol tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca preukázal doručenie výzvy svojho právneho predchodcu žalovanému. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Žalobca sa platne a účinne nestal veriteľom uplatňovanej pohľadávky. Nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý z tohto dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol.

14. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky a že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, takáto argumentácia je neudržateľná.

15. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, ktorého účastníkom bol žalobca a z uvedeného dôvodu mu musí byť argumentácia uvedená v tomto rozhodnutí známa. Práve v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal otázkou výkladu ust. § 92 ods. 8 bankového zákona. Najvyšší súd v tomto svojom rozhodnutí uviedol, že pre správne pochopenie významu a povahy takejto úpravy nepostačuje vychádzať z jej zaradenia do konkrétnej časti zákona či dokonca do určitého zákona, ale nevyhnutným je práve posúdenie, či posudzovaná úprava reguluje správanie subjektov verejného práva, alebo naopak dopadá na súkromnoprávne konanie. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

16. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, ide o odlišnú vec a toto rozhodnutie nie je v danej veci aplikovateľné. Rovnako pokiaľ odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských a okresných súdov, tieto nie sú pre odvolací súd záväzné.

17. Z vyššie uvedených dôvodov považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, za vecne správne, a preto ho potvrdil.

18. Vo vzťahu k výroku II. o trovách konania, ktorý odvolací súd preskúmava ako súvisiaci výrok spolu s napadnutým výrokom o zamietnutí žaloby, odvolací súd zistil jeho vecnú nesprávnosť, preto v tomto výroku napadnutý rozsudok zmenil v zmysle ust. § 388 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pochybil, lebo nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vznikol žalovaným v 1/ a v 2/ rade, ktorí mali v konaní pred súdom prvej inštancie plný úspech (§ 255 ods. 1 CSP).

19. Odvolací súd preto výrok o náhrade trov prvoinštančného konania zmenil tak, že žalovaným v 1/ a v 2/ rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

20. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnými stranami odvolacieho konania boli žalovaní v 1/ a v 2/ rade, ktorým vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %.

21. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)